

Arrest

nr. 239 439 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV 245 645 / VIII

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referentnummer 89035.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat. H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Thaise nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 juni 1979.

Op 24 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf, type C, met het oog op een huwelijk. Deze aanvraag wordt ingewilligd.

Op 31 augustus 2019 trouwt de verzoekende partij met de heer D.B.F., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 5 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 28 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 4 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 50 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het .grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2019 werd ingediend door*

Naam: [A.]

Voornaam: [W.]

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: 29.06.1979

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer [D.B.F.] (RR: [...]) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden van de Belgische referentiepersoon volgende documenten

- Aanslagbiljet van de personenbelasting dd. 24.09.2018 met betrekking tot aanslagjaar 2018 - inkomstenjaar 2017; deze stukken hebben betrekking op de inkomsten van in 2017 en zijn dus niet voldoende recent. Deze kunnen niet aanvaard worden ter staving van de huidige bestaansmiddelen.*
- Overzicht Bellius van 'mijn rekeningen*' en 'mijn kaarten*' op naam van de referentiepersoon: er dient opgemerkt te worden dat rekeningsaldo's een momentopname betreffen, hetwelke zonder bewijs van inkomsten niet als afdoende bewijs van voldoende bestaansmiddelen kunnen worden aangenomen. Voor zover het eigenlijke spaartegoed zou zijn voorgelegd om in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen, dit is niet mogelijk. Voor zover het de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, kan niet worden vastgesteld dat er rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat gezien niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een spaarbedrag op zich is immers slechts een momentopname. Het kan evengoed een geleend bedrag betreffen, of een eigen spaarbedrag dat intussen reeds werd aangewend voor een grote*

aankoop. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat alsook de aard te kunnen onderscheiden.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt niets voorgelegd met betrekking tot een huidige tewerkstelling, noch een bewijs van een eventuele toekomstige kans op tewerkstelling of noch worden er stukken van actuele Inkomsten aangebracht, waardoor met de voorgelegde documenten niet afdoende is aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. De regelmaat én stabiliteit van de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan niet worden vastgesteld, waardoor het eigenlijke bedrag dat hoort ter beschikking te zijn niet de hoofdreden tot weigering is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te tekenen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 40, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de geschonden bepaling en beginselen, stelt de verzoekende partij, in een eerste middelenonderdeel, dat het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 - inkomstenjaar 2017 van de Belgische referentiepersoon niet mee in aanmerking wordt genomen. Zij betoogt dat de motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn en dat het gaat om een standaardzin, die niet als redelijk, proportioneel, zorgvuldig of pertinent kan worden beschouwd.

De verzoekende partij merkt verder op dat op het ogenblik van de aanvraag er geen ander aanslagbiljet kon worden voorgelegd. Het aanslagbiljet voor het inkomstenjaar 2018 heeft de Belgische referentiepersoon immers maar ontvangen op 24 januari 2020, bijna twee maanden na het verstrijken van de termijn voor het voorleggen van de stukken, namelijk 5 december 2019. Zij wijst op een arrest van de Raad van 8 augustus 2019 met nummer 224 739 om te stellen dat een gelijkaardige motivering als schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel beschouwd kan worden.

De verzoekende partij stelt verder dat bij het indienen van de aanvraag werd medegedeeld dat de loonfiches van de Belgische referentiepersoon, die eerder werden neergelegd in het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk, niet opnieuw moesten worden neergelegd bij de huidige aanvraag. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij aldus op de hoogte was van de tewerkstelling en van de 12 meest recente loonfiches. Zij stelt dat van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat zij deze stukken meeneemt in de navolgende aanvraag en eventueel bij discussie bijkomende stukken opvraagt. Ten minste zou de overheid moeten aantonen dat er geen tewerkstelling meer is en hiervan

een begin van bewijs voorlegt, *quod non*. In casu heeft de overheid echter geen van deze zaken gedaan, wat de verzoekende partij beschouwd als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middelenonderdeel gaat de verzoekende partij in op de spaargelden van de Belgische referentiepersoon. Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gaat om een momentopname en dat het zonder een bewijs van inkomsten niet als afdoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kan aangenomen worden. De verzoekende partij betoogt echter dat er niet wordt betwist dat de Belgische referentiepersoon een vast contract heeft met een maandelijks inkomen, zoals blijkt uit de hierboven besproken belastingaangifte. Samen met het rekeninguittreksel bieden deze stukken dan ook een totaalbeeld van de inkomsten en de spaargelden van de Belgische referentiepersoon en kan er gesteld worden dat de bedragen ruim boven het gemiddelde liggen. Door de spaargelden opzij te schuiven en te toetsen aan 120% van het leefloon maakt de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, volledig abstractie van het doel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wat erin bestaat te vermijden dat een vreemdeling ten laste zou vallen van de Belgische staat. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij al meermaals is teruggesloten geweest voor haar "*foute en rigide interpretatie van de bepalingen van de 'stabiele en voldoende' bestaansmiddelen*", waarna zij verwijst naar meerdere arresten van de Raad.

De verzoekende partij stelt dat de Belgische referentiepersoon enkel moet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar dat de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen. Bijgevolg moeten deze bestaansmiddelen niet noodzakelijk of rechtstreeks uit een tewerkstelling voortvloeien. De verzoekende partij stelt dat uit meerdere zaken kan worden afgeleid dat er geen vereiste kan worden gesteld over de herkomst van de bestaansmiddelen. Bovendien wijst zij erop dat de spaargelden van de Belgische referentiepersoon geen uitgesloten bestaansmiddelen zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt nog: "*Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten"* (zie o.m. HvJ 8 maart 2011. C-34/09. Ruiz Zambrano, punt 42).

Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst de RvV erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg. Hetzelfde geldt voor het vrij ter beschikking hebben van ruime spaargelden, als in casu."

De verzoekende partij betoogt verder dat elk bewijs van bestaansmiddelen als een momentopname kan worden beschouwd, daar personen een dag na het neerleggen van een vast contract ontslag kan nemen of ontslagen kan worden. Door deze motivering te gebruiken, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het eerste middel van de verzoekende partij. Zij stelt dat de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van artikel 40, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en dat dit onderdeel van het middel dan ook als onontvankelijk beschouwd dient te worden.

Zij gaat dan in op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en stelt dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen zijn in de bestreden beslissing opgenomen, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de bestreden beslissing een loutere standaardbeslissing betreft die op geen enkele wijze ingaat op haar situatie. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, waardoor aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De verwerende partij geeft dan een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Zij stelt verder dat de bestreden beslissing het resultaat is van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en citeert deze bepaling.

Zij wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij moet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij benadrukt dat de 12 recente loonfiches niet als stavingstukken werden neergelegd bij de huidige aanvraag en dat dit niet wordt betwist door de verzoekende partij. Zij wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag met alle nodige documenten te stofferen zodat niet kan worden volstaan door te verwijzen naar "een vroegere aanvraag" waarbij documenten zouden zijn gevoegd. Zij stelt dat het niet haar taak is om leemtes in de bewijsvoering van de verzoekende partij te gaan opvullen door te graven in eerdere aanvragen. Er rust tevens op haar geen plicht om aanvullende informatie op te vragen indien de voorgelegde stukken niet voldoende of niet langer actueel zijn. De verwerende partij stelt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Zij verwijst hierbij naar vaststaande rechtspraak van de Raad van State, namelijk dat, het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan betrokkene te vragen (RvS nr. 222.089 dd. 12 maart 2013). De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat zij ertoe gehouden was om de stukken die die werden neergelegd bij een vorige procedure, dewelke bovendien geen aanvraag om verblijf van meer dan drie maanden betrof, bij de beoordeling van de huidige aanvraag te betrekken of te verwachten dat de verwerende partij, bij gebrek aan voldoende actuele stukken betreffende de bestaansmiddelen, bijkomende stukken opvraagt. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij de blote bewering dat haar werd verteld dat er geen nieuwe loonfiches moesten worden neergelegd, met geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd. Bovendien wordt op de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon nog moest neerleggen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de termijn voor het neerleggen van bijkomende stukken reeds verstreken was toen zij het aanslagbiljet voor inkomstenjaar 2018 heeft ontvangen, herhaalt verwerende partij dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle nuttige stukken over te maken en haar aanvraag te actualiseren tot op het moment net voordat de beslissing genomen wordt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon op 4 maart 2020, en dus na het nemen van de bestreden beslissing, nog recente loonfiches en voornoemd aanslagbiljet heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Verwerende partij ziet niet in om welke redenen verzoekende partij geen bijkomende stukken overmaakt na het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf zijn aanvraag maar wel stukken overmaakt nadat de bestreden beslissing reeds is genomen.

Wat betreft het betoog betreffende het spaartegoed van de referentiepersoon, merkt verwerende partij op dat er wel degelijk werd rekening gehouden met het voorgelegde overzicht van de spaargelden, doch dat werd vastgesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers echtgenoot over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat het overzicht van de spaargelden slechts een momentopname is, dat niet wordt aangetoond dat het rentenieren van de

spaargelden toereikende inkomsten aantoonde en dat, indien deze spaargelden worden aangewend als bestaansmiddelen, er niet blijkt dat ze regelmatig zullen worden aangevuld. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verwerende partij kan de verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat de referentiepersoon ook kan beschikken over de inkomsten van de partner van de Belg, hiervan werden immers geen bewijsstukken neergelegd, noch vormen de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf een onderdeel van de bestreden beslissing.

De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verwerende partij stelt nog dat het de verzoekende partij vrijstaat om met voorlegging van de stukken die op 4 maart 2020 werden overgemaakt aan de verwerende partij, een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. Beoordeling

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er

wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 - inkomstenjaar 2017 van de Belgische referentiepersoon onvoldoende recent is. De verzoekende partij betoogt echter dat op het moment van het indienen van de aanvraag op 5 september 2019, alsook op het moment van het verstrijken van de opgelegde termijn om stukken neer te leggen op 5 december 2019, het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 - inkomstenjaar 2017 het meest recente aanslagbiljet was waarover de Belgische referentiepersoon kon beschikken. De Raad stelt vast dat de aanvraag van de verzoekende partij inderdaad dateert van 5 september 2019. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat de verzoekende partij op dat moment nog geen aanslagbiljet had kunnen voorleggen dat recenter was dan dit van aanslagjaar 2018, referentiejaar 2017.

Er wordt door geen van de partijen betwist dat de Belgische referentiepersoon voor het nemen van de bestreden beslissing van 28 februari 2020 een nieuw aanslagbiljet ontving voor het aanslagjaar 2019, referentiejaar 2018, namelijk op 24 januari 2020. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen echter dat de verzoekende partij aldus nog tijd genoeg had om dit recenter aanslagbiljet neer te leggen. Zij gaat met deze vaststelling echter voorbij aan hetgeen duidelijk wordt gesteld in de bijlage 19ter van 5 september 2019, namelijk dat de verzoekende partij wordt verzocht om binnen de drie maanden, "dus ten laatste op 05/12/2019", de nodige documenten voor te leggen. Gelet op deze bepaling is het niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij het aanslagbiljet van aanslagjaar 2019, referentiejaar 2018, dat de Belgische referentiepersoon ontving op 24 januari 2020, nog niet had bijgebracht. Zoals de verzoekende partij correct opmerkt in haar verzoekschrift, zou dit immers bijna twee maanden na de 'laatste' datum pas worden doorgestuurd. Zij kon dan ook niet voorzien dat er met dit stuk alsnog rekening gehouden zou worden. Bovendien wordt met deze vaststelling niet betwist dat op het moment van het indienen van de aanvraag, alsook op het einde van de vooropgestelde termijn om stukken neer te leggen, het aanslagbiljet van aanslagjaar 2018, referentiejaar 2017 het meest recente was dat kon voorgelegd worden. De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het aanslagbiljet dat werd voorgelegd kwalificeert als onvoldoende recent. Daarenboven is dit niet het enige document dat de verzoekende partij in casu heeft bijgebracht om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. Dit stuk dient beoordeeld te worden samen met de andere stukken die neergelegd werden.

Wat betreft de spaarrekening, wijst de Raad op het volgende. *In casu* betwist de verwerende partij niet dat de referentiepersoon een aanzienlijk bedrag op haar rekeningen heeft staan. De verwerende partij meent echter dat het gaat om een momentopname en dat indien de referentiepersoon en de verzoekende partij de rente van die spaartegoeden zouden willen gebruiken voor hun levensonderhoud, er niet kan worden vastgesteld dat er een rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De verwerende partij stelt verder dat voor zover het de bedoeling zou zijn dat de Belgische referentiepersoon het eigenlijke spaarbedrag aan zou spreken om in de bestaansmiddelen te voorzien, er opgemerkt dient te worden dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden.

Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt echter niet met welk soort inkomsten een Belgische referentiepersoon bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel,

toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit spaartegoeden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. *In casu* is het bedrag dat ter beschikking staat duidelijk gedefinieerd. Voorts volgt uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij thans over deze bestaansmiddelen "beschikt".

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de invoeging van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitvoerig besproken. Daarbij wordt er de aandacht op gevestigd dat mensen die aan gezinshereniging doen over de middelen moeten beschikken om menswaardig te leven, dat het moet gaan om voldoende middelen van bestaan en dat het gaat over bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (*Parl.St.*, Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018). In elk geval mag deze voorwaarde geen onaanvaardbare belemmering worden op het recht op gezinshereniging (*Parl.St.*, Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018, 206).

In casu toont de verzoekende partij aan dat de Belgische referentiepersoon op 6 september 2019 kon beschikken over een spaarbedrag van 384.637,96 euro, zoals blijkt uit het administratief dossier. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Het gaat aldus om een aanzienlijk bedrag. Bovendien volgt uit het aanslagbiljet voor aanslagjaar 2018, referentiejaar 2017, dat gelet op de eerdere bespreking mee in aanmerking genomen had moeten worden, dat de Belgische referentiepersoon een zeker jaarlijks inkomen geniet. De verwerende partij kan bijgevolg niet zonder meer motiveren dat niet blijkt op welke wijze het spaarbedrag aangevuld kan worden.

Bovendien kan de verwerende partij niet louter stellen dat het gaat om een momentopname. Er werd immers ook een aanslagbiljet neergelegd, waaruit een zeker jaarlijks inkomen van de Belgische referentiepersoon blijkt. Bovendien kan niet worden ingezien welke bewijzen van bestaansmiddelen niet als een momentopname kunnen worden beschouwd. Te dezen kan immers worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur evenmin in staat is om op absolute wijze stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie. In dit verband merkt de Raad op dat de verwerende partij eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en zo niet een einde te stellen aan het recht op verblijf.

Daarenboven dient nog vastgesteld te worden dat in het administratief dossier drie loonfiches van de Belgische referentiepersoon te vinden zijn voor de periode januari-maart 2019. Deze fiches werden neergelegd in het kader van een aanvraag van de verzoekende partij om een visum kort verblijf te bekomen met oog op een huwelijk. Dit visum werd aangevraagd op 24 april 2019 en aan de verzoekende partij toegekend. Op 31 augustus 2019, juist vier maanden na de aanvraag om een visum, zijn de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon met elkaar getrouwd. Nog eens vijf dagen later, dient de verzoekende partij de huidige aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen. Gelet op de zeer korte periode tussen deze verschillende aanvragen en het feit dat de verwerende partij redelijkerwijs op de hoogte had moeten zijn van het administratiefrechtelijk verleden van de verzoekende partij, had zij *in casu* wel kunnen weten dat de Belgische referentiepersoon maandelijks een loon ontvangt. Dit element, samengenomen met het zeer aanzienlijk spaarbedrag van de Belgische referentiepersoon, leidt tot de vaststelling dat de motieven in de bestreden beslissing aangaande het neergelegde rekeninguittreksel kennelijk onredelijk zijn daar de verwerende partij niet met het geheel van de neergelegde documenten en hun onderlinge samenhang rekening heeft gehouden zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De opmerkingen in de nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

De schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel en van het tweede middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

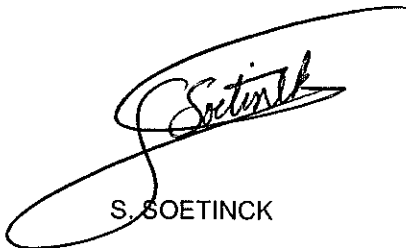
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

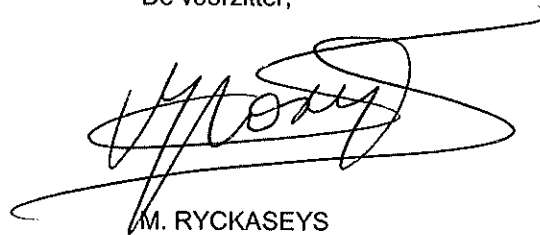
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS